

ANTONELLA

Jukka Pakkanen

Jukka Pakkanen

Antonella

SAGA Egmont

Antonella

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2014, 2021 Jukka Pakkanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726930924

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Olin juuri täyttänyt viisikymmentäviisi vuotta, kun sain merkillisen postikortin.

Kiiltävässä mustavalkoisessa valokuvassa raitiovaunu on pysähtynyt leveällä aurinkoisella kadulla. Hoikka tummahiuksinen nainen on nousemassa siihen, kapean hameen helma on kohonnut hiukan polven yläpuolelle. Iäkäs hattupäinen mies katsoo häntä, takanaan palmujen välissä kimaltavaa merta. Kuvan alalaidassa lukee valkoisin kirjaimin *Traminia Viale Mare*. Ja jälkeenpäin lisättyä 1957.

Käänsin kortin. Postileima oli Genova 20.5.1996. Seitsemän naisellisella käsialalla kirjoitettua sanaa, "*... you are my dream come true...*"

Kaksi tuntia myöhemmin laskeuduin raitiovaunusta päätepysäkillä Salmisaaressa. Kävelin sillan yli Lauttasaareen ja jatkoin pitkälle kaartuvalle tielle, tulin vanhan kotitaloni pihaan. Avasin oven porraskäytävään, näin tutun mustapohjaisen asukastaulun, kuulin ylhäältä kerroksista kadonneita ääniä. Aloin nousta portaita. Muistini huoneisiin syttyi valoja.

Antonella...

ja suuren valkoisen lokin kaartaessa sillan yli merelle Antonella ojentautuu hiukan takaistuimella, "Minä jään tähän" sanoo sormet mustan kiiltonahkaisen käsilaukun soljella, napsauttaa sen auki, nenäliina kampa huulipunapuikko hajuvesipullo, tavoittaa kukkaron, "Tähän kiitos" sanoo ryppyyntynyt seteli sormissaan, ja sitten

kuljettaja vaihtorahoja antaessaan näkee läheltä nuoren mustakiharahiuksisen pyöreähköposkisen naisen yllään vaalea popliinitakki sen alla kirkkaanvihreä leninki ranteessa paksu turkoosi rengas

välähtää ovenkahvalla kun nainen ujuttautuu autosta jolloin leningin helma nousee kiiltävällä sukalla, ja sitten on enää haipuva makea tuoksu naisesta, joka nyt

hengittää kesäyön viileää ilmaa, näkee taksin punaisten valojen etääntyvän takaisin, ja sitten bussin suurten kirkkaiden valojen lähestyessä samalta suunnalta

Antonella muistaa

kuunvalon läikkeen tummilla loivilla aalloilla öljyn lemun laivan kannella, kun

"Helsinki..." merimies sanoi, kohotti käsivarttaan kohti sataman valoja ja toisella kädellä kosketti Antonellan selkää ja samassa painoi lujemmin kuin jo varautuen pettymykseen tai kuin jo olisi pyytämässä anteeksi että oli tuomassa naista tähän kaupunkiin tähän maahan vaikkei se ollutkaan ollut vain hänen päätöksensä vaan kuin yhteen ääneen lausuttu ajatus

muuttaa kummankin elämä jättää mennyt, ja irrottaessaan kätensä naisen lanteelta laivan jo kaartuessa kohti satamaa merimies

muisti tähdet iltataivaalla luistinten kirskahdukset kiiltävällä jäällä kaiuttimista kiirivän musiikin valaistulla kentällä nuori poika

ajatteli millainen mies hänestä joskus tulisi

merimies seisoisi rahtilaivan kannella katselisi
aamuauringossa aaltoavaa vettä nukkuisi keinuvassa
hytissä kuulisi vieraita kieliä maailman satamissa, ja
sinä päivänä kun täytti kaksikymmentä vuotta hän
lähti, seilasi kymmenen kesää, Rotterdam Liverpool
Genova Lissabon,

talvet kulki Helsingin lumisilla sohjoisilla vetisillä
kaduilla, iso yksinäinen mies talona ja asujana niin kuin
lintu ilmassa kala vedessä vanki sellissä, ja tuli
yhdestoista kesä, ja

Antonella nyt lämpimän yötuulen nostaessa hiuksia
otsalta liukuessa paljaalla iholla nailonsukkien yllä
majakan sykkiessä kaukana pimeässä muistaa
savuisen tanssikapakan ovella satamakaupungissa
kookas vaalea merimies paksua tukkaansa otsaltaan
pyyhkäisten käveli pitkin huojahtavin askelin lavan eteen,
jäi siihen kuuntelemaan

"Amado mio..." lauloi Antonella kallisti päätään iski
silmää pyörähti näytti mitä hameen alla oli hiilenmustat
sukkanauhat vaaleansiniset silkkihousut, ja

samana yönä tunkkaisen huoneen hämärässä
merimies laski huulensa naisen kostealle lämpimälle
kukalle työnsi kalunsa sisään kuin seipään pehmeään
multaan, *"I love you so... and I hope you love me
forever..."* huohotti nytkähti korahti, ja sitten, kesän
mentyä

sataman valojen kasvaessa nostokurkien erottuessa,
*"This is my home town... and I hope you will enjoy here
with me..."* sanoi, ja puoli tuntia myöhemmin taksissa
kämmen laskeutui raskaasti naisen reidelle nousi
liukkaalla sukalla

liukuu kesäyön tuuli, ja Antonella painaa leningin
helman jalkoja vasten aivan kuin sillan alta voisi nousta

olento joka ottaisi hänet kuin väijyvää näkki varomattoman linnun, ja muistaa

"You can live here however you want but you must always love me..." sanoi merimies autiolla hämärällä kadulla korkean kivitalon juurella "*I am so sad and lonely...*" jatkoi ylhäällä tupakansavun käytettyjen vaatteiden lemuksessa ahtaassa asunnossa, availlessaan matkalaukkuja siinä lähellä mutta kuin poissa jossain muualla, kuin lattiasta kohonnut iso varjo, aivan kuin sitä vaivaisi painaisi ahdistaisi jokin mitä se ei saa itsestään ulos, ja

mies tarttui naiseen voimakkaalla vapisevalla otteella riisui hameen nailonsukat silkkihousut, työnnähti sisään korahti, kierähti hänen vierelleen käpertyi kyljelleen kuin lapsi katsoi häntä avuttomana, "*Don't care of my weakness...I just love you so..*" sanoi, eikä Antonella

ollut sellaista miestä koskaan tavannut, kuin autio laiva jonka kannella lemuaa terva ja pimeässä ruumassa nälkäiset rotat ajavat toisiaan takaa, sellaista miestä

hän oli luvannut rakastaa laivan kannella aavalla merellä

se mies seisoi reelinkiin nojaten lämpimän tuulen pyyhkiessä paljasta rintaa painaessa paksua tukkaa otsalle auringon häikäisyn pakottaessa kapeiksi raoiksi nauravat silmät

tulvivat lupauksia toisenlaisesta elämästä, eikä Antonella ymmärtänyt mitä se elämä voisi olla, ja nyt kävellessään hiljaisessa kesäyössä siltaa alas näkee kalliolla vesitornin kuin jättiläismäisen kivisen sienin, kuvittelee sinne ravintolasalin seinän kokoiset ikkunat merelle

lentää suuri valkoinen lokki mielessään

astuu Antonella ravintolan ikkunan äärestä nousee lavalle tarttuu mikrofoniin. "*Luna rossa...*" laulaa

hällisevässä salissa

välkkyvät valot ulos tasanteelle

astuu merimies näkee valkopurjeisen laivan

taivaanrannassa lähestyvän kallistuvan huojuvan, muistaa

satamahuorien lakanoihin kuivuvan sperman

Rotterdamissa Liverpoolissa Genovassa Lissabonissa, "*I am missing my life and that's why you must love me forever...*"

muistaa Antonella merimiehen tukahtuvan äänen

pienen asunnon natisevassa sängyssä lumisessa

Helsingissä, "*I must... I must...*" kuiskasi miehen paksuun

korvaan hyväili kalun vielä pystyyn, "*Forever... forever...*"

huohotti mies, ja nyt

Antonella nousee mäen päälle kääntyy oikeaan ja sitten vasempaan, laskeutuu loivasti kaartuvaa hiekkatietä jonka päässä

kellanruskea kerrostalo suurenee vaaleassa hämärässä uinuva talo tummat ikkunat joiden takana

ihmiset etsivät toisiaan kaipaavat mennyttä nukkuvat

kuolemaansa, kuvittelee Antonella, seisahtuu talon

kulmalla koskettaa seinän epätasaista rappausta jonka

pinnassa juuri ja juuri erottuu tuulien ja sateiden

haalistama ihmiskallo allaan kaksi luuta ristissä, ja hän

painautuu seinää vasten nytkähtää vavahtaa kuin talosta

virtaisi heikkoa sähköä, ja

kävelee kiireisin askelin tien yli tarttuu puisen portin

messinkiseen ripaan painaa sen varoen alas, sillä

äkillisesti painamalla siitä lähtee kirskahtava ääni jonka

poika voi kuulla jos ikkuna on raollaan eikä Antonella sitä

nyt halua, ja

hänen katseensa käy pojan ikkunassa kolmannessa

kerroksessa seitsemännessä vasemmalta kellanruskeasta

seinästä ikkunoiden säännöllisestä järjestyksestä

irrotettuna kuin muita ikkunoita korostuneempana tuo
valovarjojen väräjäimä lasi, ja nyt

Antonella astuu halkeilleille rapuille epäröiden
arastellen kuin johonkin salattuun kiellettyyn, vaikka
se on ollut hänen talonsa jo kahden vuoden ajan
hän on avannut oven astunut eteiseen pannut takin
ripustimelle ottanut kengät jalasta, nähnyt
olohuoneen suuren kullanvärisiin kiehkuroin koristellun
peilin, jonka edessä

hän nyt seisoo, näkee siinä lipaston päällä valokuvan
kotikylästään Dolomiittien juurella, näkee

purjelaivan AMORE kiemuraiset punaiset kirjaimet
kiiltävässä mustassa kyljessä suipot mastot kellastuneet
purjeet pullistuneina kyntää kuohuvia aaltoja, kääntää
siltä katseensa, näkee

valon syttyvän kerrostalon ikkunaan, ja hän
nostaa sormensa niskaan alkaa avata leningin ylintä
nappia avaa kaikki kymmenen kiiltävää nappia hitaasti
ylhäältä alas vie sormiaan leningin turkoosinsinisellä
hiukan poimuilevalla satiinilla kohottaa helman
viivytellen pidätellen vyötärölle, jolloin

poika laskee neulan äänilevyn uraan, raottaa ikkunaa
sitten avaa sen kokonaan,

"You are my destiny..." kuulee Antonella sormet
alushameen pitsireunaisessa helmassa kumartuu hiukan
koukistaa polveaan avaa sukkanauhan, *"You are my
happiness..."*, nyt seisoo rintaliivit käsissään katsoo niitä
kuin jostain hänelle joutunutta vaatekappaletta aivan
kuin hänen pitäisi tehdä sillä jotain vaikkapa viskata pois
tuo vaaleansininen paikoin joustava paikoin taipumaton
vaate, mutta poika

haluaa nähdä hänet juuri näin vaaleansiniset rintaliivit
käsissään samanväristen alushousujen alta paljailla
reisillä repsottavat sukkanauhat, ja